

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক এতিয়া শ্ৰীমতত চাইলেন্সৰ (শান্তি; মৌনতাৰ) অতিলৈ যোৱা, তোমালোকে পিতাৰপৰা শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰা, শান্তিত সকলো আহি যায়"

প্ৰশ্ন: নতুন সৃষ্টি স্থাপনাৰ মুখ্য আধাৰ কি?

উত্তৰ: পবিত্ৰতা। পিতা যেতিয়া ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত আহি নতুন সৃষ্টি স্থাপন কৰে তেতিয়া তোমালোক পৰম্পৰ ভাই-ভনী হৈ যোৱা। স্ত্ৰী পুৰুষৰ বোধ নাইকিয়া হৈ যায়। এই অন্তিম জন্মত পবিত্ৰ হ'লে পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক হৈ যোৱা। তোমালোকে নিজৰ সৈতে প্ৰতিজ্ঞা কৰা যে আমি ভাই ভনী হৈ থাকিম। বিকাৰী দৃষ্টি নাৰাখোঁ। ইজনে সিজনক সাৱধান কৰি উল্লিহা লাভ কৰিম।

গীত: জাগ চজনিয়া জাগ..... (জাগা প্ৰিয়তমাসকল জাগা.....)

ওঁম শান্তি। মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলে গীতটি শুনিলে আৰু বুদ্ধিত স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰি গ'ল। পিতাকো স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী বুলি কয় কিয়নো সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ্জ্ঞানতো - এয়া হৈছে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা। এই কথাবোৰ পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ সকলো চাইলেন্সৰ (শান্তি; মৌনতাৰ) ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। সকলো মনুষ্যই শান্তি দাতা বুলিয়ে কয়, হে শান্তি দিওঁতা..... কোনেও নাজানে যে শান্তি কোনে দিয়ে বা শান্তিধামলৈ কোনে লৈ যাব। এইটো কেৱল তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা, ব্ৰাহ্মণেই স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হয়। দেৱতাসকলক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী বুলি ক'ব নোৱাৰে। কিমান ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক বুজায় - তোমালোক প্ৰত্যেকেই স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা - পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসাৰে। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, এইটোৱেই হৈছে মুখ্য কথা। পিতাক স্মৰণ কৰা মানে হৈছে শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। শান্তিত সকলো আহি যায়। তোমালোকৰ আয়ুসো বাঢ়ি যায়, শৰীৰো নিৰোগী হৈ গৈ থাকে। পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী কৰি তুলিব নোৱাৰে। আত্মায়েই স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হয়। পিতাও হয় কিয়নো তেওঁৰ সৃষ্টিৰ আদি মধ্য অন্তৰ্জ্ঞান আছে। গীতটিও শুনিলে যে এতিয়া নতুন সৃষ্টি স্থাপন হৈ আছে। গীততো মনুষ্যয়ে ৰচনা কৰিছে। পিতাই বহি সাৰমৰ্ম বুজায়। তেওঁ হৈছে সকলো আত্মাৰ পিতা, গতিকে সকলো আত্মা পৰম্পৰ ভাই ভাই হৈ যায়। পিতাই যেতিয়া নতুন সৃষ্টি ৰচনা কৰে তেতিয়া প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা তোমালোক ভাই-ভনী হোৱা, প্ৰত্যেকেই ব্ৰহ্মাকুমাৰ কুমাৰী হয়, এইটো বুদ্ধিত থাকিলে স্ত্ৰী পুৰুষৰ বোধ নাইকিয়া হৈ যায়। মনুষ্যই এইটো বুজি নাপায় যে আমিও বাস্তৱত সকলো ভাই ভাই হওঁ। আকৌ যেতিয়া পিতাই ৰচনা ৰচে তেতিয়া ভাই-ভনী হৈ যায়। ক্ৰিমিনেল দৃষ্টি (কু-দৃষ্টি) অঁতৰি যায়। পিতাই সোঁৱৰায়ো দিয়ে, তোমালোকে আহ্বান কৰি আহিছা - হে পতিত-পাৱন, এতিয়া মই আহিছোঁ, তোমালোকক কওঁ যে এই অন্তিম জন্ম পবিত্ৰ হৈ থকা। তেতিয়া তোমালোক পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক হ'বগৈ। এই প্ৰদৰ্শনীতো তোমালোকৰ ঘৰে ঘৰে হ'ব লাগে কিয়নো তোমালোক সন্তানসকল ব্ৰাহ্মণ হোৱা। তোমালোকৰ ঘৰত এই চিত্ৰসমূহ নিশ্চয় থাকিব লাগে। ইয়াৰ ওপৰত বুজোৱা বহুত সহজ। ৪৪ৰ চক্ৰতো বুদ্ধিত আছে। বাৰু - তোমালোকক এগৰাকী ব্ৰাহ্মণী (শিক্ষয়িত্ৰী) দি দিম। তেওঁ আহি ছাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰি যাব। তোমালোকে প্ৰদৰ্শনী খুলি দিয়া। ভক্তিমাৰ্গতো কোনোৱে কৃষ্ণৰ পূজা অথবা মন্ত্ৰ আদি নাজানিলে তেতিয়া ব্ৰাহ্মণক মাতে। তেওঁ নিতৌ আহি পূজা কৰেহি। তোমালোকেও মাতি আনিব পাৰা। এইটো হওতে বহুত সহজ। পিতাই প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সৃষ্টি ৰচনা কৰিছে যেতিয়া নিশ্চয় ব্ৰহ্মাকুমাৰ কুমাৰীসকল ভাই ভনী হ'ব। প্ৰতিজ্ঞা কৰে যে আমি দুয়ো ভাই ভনী হৈ থাকিম, বিকাৰী দৃষ্টি নাৰাখোঁ। ইজনে সিজনক সাৱধান কৰি উল্লিহা লাভ কৰিম। মুখ্য হৈছেই স্মৃতিৰ যাত্ৰা। তেওঁলোকে চাইলেন্স (বিজ্ঞানৰ) শক্তিৰে কিমান ওপৰলৈ যোৱাৰ চেষ্টা কৰে, কিন্তু ওপৰত জানো কোনো সৃষ্টি আছে। এয়া হৈছে চাইলেন্স অতিলৈ যোৱা। এতিয়া তোমালোক চাইলেন্সৰ অতিলৈ যোৱা, শ্ৰীমতৰ আধাৰত। তেওঁলোকৰ হৈছে চাইলেন্স, ইয়াততো তোমালোকৰ হৈছে চাইলেন্স। সন্তানসকলে জানে যে আত্মাতো নিজেই শান্ত স্বৰূপ হয়। এই শৰীৰৰ দ্বাৰা কেৱল ভূমিকা পালন কৰিবলগীয়া হয়। কৰ্ম অবিহনেতো কোনেও থাকিব নোৱাৰে। পিতাই কয় - নিজক শৰীৰৰ পৰা পৃথক আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। অতিকৈ সহজ, সকলোতকৈ বেছি যিসকল মোৰ ভক্ত অৰ্থাৎ শিৱৰ পূজাৰী আছে, তেওঁলোকক বুজোৱা। উচ্চতকৈও উচ্চ পূজা হৈছে শিৱৰ কিয়নো তেৱেঁই সকলোৰে সংগতিদাতা হয়।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে পিতা সকলোকে লগত লৈ যাবলৈ আহিছে। নিজৰ সময়ত আমিও ড্ৰামা (নাটক) অনুসৰি কৰ্মাতীত অৱস্থাত উপনীত হ'ম আৰু তেতিয়া বিনাশ হৈ যাব। পুৰুষাৰ্থ বহুত কৰিব লাগে যাতে আমি

আত্মাসকল সত্যোপধান হৈ যাওঁ। পিতাৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে, শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা বুলি কয়, কিমান শ্ৰেষ্ঠ মহিমা। দেৱতাসকলৰো মহিমা গায় - সৰ্বগুণ সম্পন্ন, সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী... পিতাহে আহি সম্পূৰ্ণ পাৱন কৰি তোলে। যেতিয়া সৃষ্টি সম্পূৰ্ণ পতিত হৈ যায় তেতিয়াহে পিতা আহি সম্পূৰ্ণ পাৱন সৃষ্টি ৰচনা কৰে। সকলোৱে কয় - আমি ভগৱানৰ সন্তান হওঁ তেন্তে নিশ্চয় স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ থকা উচিত। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা আমি এতিয়া ভাই-ভনী হৈছোঁক। কল্পৰ আগতেও পিতা আহিছিল, শিৱ জয়ন্তী পালন কৰে। নিশ্চয় প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হৈছিল। পিতাৰ ওচৰত প্ৰতিজ্ঞা কৰে - বাবা আমি পৰম্পৰ কম্পনিয়েন (সংগী) হৈ পবিত্ৰ হৈ থাকোঁ। আপোনাৰ ডায়ৰেক্সন (নিৰ্দেশনা) মতে চলোঁ। কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। এতিয়া এইটো অন্তিম জন্ম, এই মৃত্যুলোক এতিয়া নাশ হৈ যাব। এতিয়া তোমালোক বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হৈছা। কোনোবাই নিজকে ভগৱান বুলি ক'লে তেতিয়া ক'ব ভগৱানতো সকলোৰে সংগতিদাতা হয়। এওঁলোকে আকৌ নিজকে ভগৱান বুলি কেনেকৈ ক'ব পাৰে। কিন্তু বুজি পায় এয়া ড্ৰামাৰ খেল হয়।

পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক স্বৰ্দেশন চক্ৰধাৰী কৰি আছে। পিতাই কয় - এতিয়া ছাৰ্ভিচত তৎপৰ হৈ থকা। ঘৰে ঘৰে প্ৰদৰ্শনী খোলা। ইয়াৰ দৰে মহান পুণ্য আৰু একো নাই। কাৰোবাক পিতাৰ ৰাস্তা দেখুওৱা, ইয়াৰ দৰে দান আৰু একো নাই। পিতাই কয় - মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপ নাশ হ'ব। পিতাক আহ্বানো এই কাৰণেই কৰা যে পতিত-পাৱন, লিবাৰেটৰ (মুক্তিদাতা), গাইড (মাৰ্গ-দৰ্শক) আহা। তোমালোকৰো নাম 'পাণ্ডৱ' বুলি গায়ন কৰা হৈছে। পিতাও পাণ্ডা হয়। সকলো আত্মাকে লৈ যাব। সেয়া হৈছে পাৰ্থিৱ (শাৰীৰিক) পাণ্ডা। এয়া হৈছে আত্মিক। সেয়া হৈছে পাৰ্থিৱ যাত্ৰা, এয়া হৈছে আত্মিক যাত্ৰা। সত্যযুগত ভক্তিমাৰ্গৰ পাৰ্থিৱ যাত্ৰা নাথাকে। তাত তোমালোক পূজ্য হৈ যোৱা, এতিয়া পিতাই তোমালোকক কিমান বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন কৰি তোলে। তেন্তে পিতাৰ মতত চলিব লাগে নহয় জানো। কোনো সংশয় আদি থাকিলে তেতিয়া সুধিব লাগে। এতিয়া পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, আত্মা-অভিমানী হোৱা। নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। তোমালোক মোৰ অতি মৰমৰ সন্তান হোৱা নহয় জানো। তোমালোক আধাকল্পৰ প্ৰেমিক। এজনৰেই অনেক নাম ৰাখি দিছে, কিমান নাম, কিমান মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰে। মই হওঁতো এজনেই। মোৰ নাম হৈছে 'শিৱ'। মই 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে ভাৰতলৈকে আহিছিলোঁ। সন্তানসকলক এড'প্ট কৰিছিলোঁ (তুলি লৈছিলোঁ)। এতিয়াও এড'প্ট কৰি আছেঁ। ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হোৱা হেতুকে তোমালোক নাতি-নাতিনী হৈ গ'লা। ইয়াত উত্তৰাধিকাৰ আত্মাসকলেই পায়। এই ক্ষেত্ৰত ভাই-ভনীৰ প্ৰশ্ন উদয় হ'ব নোৱাৰে। আত্মাইহে পঢ়ে, উত্তৰাধিকাৰ লয়। সকলোৰে অধিকাৰ আছে। তোমালোক সন্তানসকলে এই পুৰণি সৃষ্টিত যি কিছু দেখিছাছক এই সকলোবোৰ বিনাশ হৈ যাব। যথায়থ মহাভাৰতৰ যুদ্ধও হয়। বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাই বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দি আছে। বেহদৰ ন'লেজ (জ্ঞান) শুনাই আছে। গতিকে ত্যাগো বেহদৰ কৰিব লাগে। তোমালোকে জানা কল্পৰ পূৰ্বেও পিতাই ৰাজযোগ শিকাইছিল, 'ৰাজস্ব অশ্বমেধ যজ্ঞ' ৰচনা কৰিছিল আকৌ ৰাজস্ব কৰিবলৈ সত্যযুগী নতুন সৃষ্টি নিশ্চয় লাগে। পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশো হৈছিল। 5 হাজাৰ বছৰৰ কথা নহয় জানো। এয়াই যুদ্ধ হৈছিল, যাৰ দ্বাৰা গেট (দ্বাৰ) মুকলি হৈছিল। বৰ্ডতো (ফলকতো) লিখি দিয়া - স্বৰ্গৰ দ্বাৰ কেনেকৈ মুকলি হৈ আছে - আহি বুজা। তোমালোকে বুজাব নোৱাৰিলে আনক মাতি আনিব পাৰা। তেতিয়া লাহে লাহে বুদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। তোমালোক প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান কিমান অনেক ব্ৰাহ্মণ ব্ৰাহ্মণী আছা। উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায় শিৱবাবাৰ পৰা। তেৱেঁই সকলোৰে পিতা হয়। এইটোতো বুদ্ধিত ভালকৈ স্মৃতি থাকিব লাগে যে আমি ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা হওঁগৈ। আমিযেই দেৱতা আছিলোঁ আকৌ চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰিলোঁ। আমি এতিয়া ব্ৰাহ্মণ হৈছোঁ আকৌ বিষ্ণুপুৰীলৈ যাম। জ্ঞান হওতে বহুত সহজ। কিন্তু কোটিৰ মাজত কোনোবাহে ওলায়। প্ৰদৰ্শনীত কিমান অনেক আহে, কাচিৎহে কোনোবা ওলায়, কোনো কোনোৱেতো কেৱল মহিমা কৰে যে বহুত ভাল, আমি আহিম। কোনোবা বিৰলজনেহে 7 দিনৰ ক'ৰ্ট (পাঠ্যক্ৰম)ত অংশ লয়। এতিয়া 7 দিনৰ কথাটিও কি হয়? গীতা পাঠো 7 দিনৰ বাবে ৰাখে। সাতদিন তোমালোকো ভাটিত থাকিব লাগে। নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিলে গোটেই ময়লা আঁতৰি যাব। আধাকল্পৰ লেতেৰা বেমাৰ হৈছে দেহ-অভিমানৰ, সেয়া আঁতৰাব লাগে। আত্মা-অভিমানী হ'ব লাগে। 7 দিনৰ ক'ৰ্ট বহুত দীঘলীয়া হয় জানো। কাৰোবাৰ চেকেণ্ডত তীৰ (কাঁড়) লাগি যাব পাৰে (জ্ঞানৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হ'ব পাৰে)। পলমকৈ অহাসকল আগত যাব পাৰে। ক'ব আমি ৰেচ কৰি (দৌৰি গৈ) পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈয়ে ল'ম। বহুতেতো পুৰণাসকলতকৈও তীব্ৰ বেগেৰে আগবাঢ়ি যায় কিয়নো ভাল ভাল পইন্টচ, তৈয়াৰ কৰি থোৱা বস্তু (জ্ঞানৰ সাধন) প্ৰাপ্ত কৰে। প্ৰদৰ্শনী আদিত বুজাবলৈ কিমান সহজ হয়। যদি নিজে বুজাব নোৱাৰা তেন্তে ভগ্নীক (ব্ৰাহ্মণীক) মাতি পঠিওৱা যে নিতৌ আহি বুজাই থৈ যোৱা। 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজস্ব আছিল, যি 1250 বছৰ চলিল। কিমান সৰু কাহিনী। আমিযেই দেৱতা আছিলোঁ আকৌ আমিযেই ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ হ'লোঁ। আমি আত্মাসকল ব্ৰাহ্মণ হ'লোঁ, 'আমিযেই আছিলোঁ'ৰ অৰ্থ কিমান যুক্তিযুক্তভাৱে বুজায়। বিৰাট ৰূপো আছে, কিন্তু তাত ব্ৰাহ্মণসকলক আৰু শিৱবাবাক নাইকিয়া কৰি দিলে। অৰ্থ একোৱে বুজি নাপায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে স্মৃতিত থকাৰ পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। আৰু কোনো সংশয়ত আহিব নালাগে।

বিকৰ্মজিৎ হৈ উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ হ'লে এইটো চিন্তন সমাপ্ত কৰিব লাগে যে এয়া কিয় হয়, এওঁ এনেকুৱা কিয় কৰে। এই সকলোবোৰ কথা এৰি এটাই চিন্তনত থাকিব লাগে যে আমি তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে। যিমানে পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমানে বিকৰ্মজিৎ হৈ উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰিবা। বাকী অযথা কথা শুনি নিজৰ মগজ বেয়া কৰিব নালাগে। সকলো কথাতকৈ এটা মুখ্য কথা হৈছে – তেওঁক (শিৱবাবাক) পাহৰি নাযাবা। কাৰো লগত সময় ৱেষ্ট (নষ্ট) নকৰিবা। তোমালোকৰ সময় বহুত ভেল্যুৱেব'ল (মূল্যবান) হয়। ধুমুহালৈ ভয় কৰিব নালাগে। বহুত সমস্যা আহিব, লোকচান হ'ব। কিন্তু পিতাৰ স্মৃতি কেতিয়াও পাহৰি যাব নালাগে। স্মৃতিৰেই পাৱন হ'ব লাগে, পুৰুষাৰ্থ কৰি উচ্চ পদ পাব লাগে। এই বৃদ্ধ বাবাই (ব্ৰহ্মাই) ইমান উচ্চ পদ পায়, আমি কিয় নহ'ম। এয়াও পঢ়া নহয় জানো। তোমালোকে ইয়াত কোনো ধৰণৰ কিতাপ আদি লোৱাৰ দৰকাৰ নাই। বুদ্ধিত গোটেই কাহিনী আছে। কিমান সৰু কাহিনী। চেকেণ্ডৰ কথা, জীৱনমুক্তি চেকেণ্ডত পোৱা যায়। মূল কথা হৈছে পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতা যিয়ে তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে তেওঁক তোমালোকে পাহৰি যোৱা! এনেকৈ কয় যে সকলোৱে জানো ৰজা হ'ব। হেৰ' তোমালোকে আনৰ চিন্তা কিয় কৰা! স্কুলত জানো এইটো চিন্তা থাকে যে সকলোৱে জানো স্কলাৰশ্বিপ (বৃত্তি) পাব? পঢ়িবলৈ লাগি যাব নহয় জানো। প্ৰত্যেকৰে পুৰুষাৰ্থৰ পৰা বুজি পোৱা যায় যে এওঁ কি পদ পাব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) এই সময় বহুত ভেল্যুৱেব'ল (মূল্যবান), ইয়াক অদৰকাৰী কথাত নষ্ট কৰিব নালাগে। যিমানেই ধুমুহা নাহক, লোকচান নহওক পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে।

(2) তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হোৱাৰেই চিন্তন কৰিব লাগে, আৰু অন্য কোনো চিন্তন যাতে নচলে। “আমিয়েই আছিলোঁ, আমিয়েই হ'মগৈ” এই সৰু কাহিনীটি বহুত যুক্তিৰে বুজিব লাগে আৰু আনকো বুজাব লাগে।

বৰদান: দাতাবোধৰ ভাৱনাৰ দ্বাৰা ‘ইচ্ছা মাত্ৰম্ অবিদ্যা’ স্থিতিৰ অনুভৱ কৰোঁতা তৃপ্ত আত্মা হোৱা সদায় এটাই লক্ষ্য হ'ব লাগে যে আমি দাতাৰ সন্তান হৈ সকলো আত্মাক দিব লাগে, দাতাবোধৰ ভাৱনা ৰাখিলে সম্পন্ন আত্মা হৈ যাবা আৰু যি সম্পন্ন হ'ব তেওঁ সদায় তৃপ্ত হ'ব। মই দিওঁতা দাতাৰ সন্তান হওঁ - দিয়া মানেই লোৱা, এইটো ভাৱনাই সদায় নিৰ্বিঘ্ন, ‘ইচ্ছা মাত্ৰম্ অবিদ্যা’ (ইচ্ছাৰ বিষয়ে অজ্ঞ) স্থিতিৰ অনুভৱ কৰায়। সদায় এটা লক্ষ্যৰ ফালেই যাতে দৃষ্টি থাকে, সেইটো লক্ষ্য হৈছে বিন্দু আৰু কোনো কথাৰ বিস্তাৰক দেখিও নাচাবা, শুনিও নুশুনিবা।

শ্লোগান: বুদ্ধি বা স্থিতি যদি দুৰ্বল হয় তেন্তে তাৰ কাৰণ হৈছে ব্যৰ্থ সংকল্প।

!! ওঁ শান্তি !!